

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11947/2022
18.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Гордане Комненић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милица Мијајловић адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Петровић, адвокат из ... и „Електродистрибуција Србије“ д.о.о. Београд, Огранак Електродистрибуција Јагодина, чији је пуномоћник Немања Влчек, адвокат из ..., ради чиндбе, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1053/22 од 19.04.2022. године, у седници одржаној 18.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1053/22 од 19.04.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1053/22 од 19.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1053/22 од 19.04.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Јагодини П 1744/21 од 11.02.2022. године у ставу првом, другом, четвртм и петом изреке, којом су одбијени тужбени захтеви тужиоца којима је тражио да се обавезу тужени да са парцеле тужиоца к.п. бр. .. КО ... уклоне бетонску бандеру са уграђеним мерним сатом за утрошак струје тужене ББ, да се обавезе тужена ББ да уклони постављену ограду и капију према парцели тужиоца к.п. бр. .. КО ..., као и винову лозу која је засађена на истом путу у горњем делу парцеле к.п.бр. .. КО ..., власништво тужене ББ, да у свему поступи у складу са закљученим поравнањем Основног суда у Јагодини у предмету П 2061/11 од 17.06.2013. године и обавезан је тужилац да туженој ББ из ... на име трошкова парничног поступка исплати износ од 200.450,00 динара а туженом „Електродистрибуција Србије“ д.о.о. Београд, Огранак Електродистрибуција Јагодина на име трошкова парничног поступка исплати износ од 312.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености посебне ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је оценио да у овом случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своју одлуку.

Тужилац у поднетој ревизији није пружио доказе о постојању различитих одлука о истој чињеничној и правној ситуацији као у овом случају и супротно пресуђењу судова, па није испуњен законски услов који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси нижестепених судова и ревизијског суда јер је одредбом члана 54. став 1. ЗОСПО предвиђено да се стварна службеност стиче одржајем када је власник повласног добра фактички остваривао службеност за време од 20 година, а власник послужног добра се томе није противио, па како је у конкретном случају утврђено да је предметна бандера постављена 1984. године, на парцели која је у то време па све до њене смрти 2008. године била у својини супруге тужиоца, те да се она као власник те парцеле никада није обрађала туженој „Електродистрибуцији“ за измештање предметне бандере, то је тужена „Електродистрибуција“ до момента смрти ранијег власника парцеле (сада тужиочева к.п. бр. .. КО ...) стекла службеност постављања предметне бандере. На тужиоцу је, у смислу члана 231. став 3. ЗПП, био терет доказивања чињенице да предметна бандера са мерним сатом на његовој парцели више није неопходна, да постоје технички услови за њено измештање, односно да као власник послужног добра захтева да престане право службености када она постане непотребна за коришћење повласног добра, у смислу члана 58. став 2. ЗОСПО, што тужилац током поступка није учинио.

Нижестепени судови су у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда, закључили да је захтев тужиоца према туженој ББ да uklони постојећу ограду и капију према парцели тужиоца на к.п. бр. .. КО ..., као и винову лозу која се налази на истом путу, неосновани, из разлога што тужиља постављањем предметне ограде са парапетом није извршила заузеће тужиоцеве к.п. бр. .. КО ..., те нема места примени одредбе члана 37. став 1. ЗОСПО, а спорна виновна лоза је посађена на парцели трећих лица, а не на парцели тужиоца, због чега он није активно легитимисан да тражи да тужена исту uklони у смислу члана 42. ЗОСПО. Пут који пролази парцелом тужиоца до међе са парцелом тужене на коме је она стекла право службености по поравнању закљученом у предмету Основног суда у Јагодини П 699/17, представља део дужег пута који тужилац користи за улазак у друге своје парцеле, а које користе и остали мештани за прилаз својим парцелама. Тужена ББ је посадила винову лозу на делу овог пута, али тај део пута није саставни део тужиоцеве к.п. бр. .. КО ..., већ саставни део к.п. .. КО ..., власништво ВВ и к.п. бр. .. КО ..., власништво ГГ која лица су сагласна да тужена ББ постави винову лозу на том месту.

Како на основу изнетог произилази да у овом случају нису испуњени услови прописани чланом 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредности 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 24.07.2017. године. Вредност предмета спора је износ од 10.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору и да вредност предмета не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд утврдио да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**